

FLOTILA SPOJENÉ FEDERACE

VESMÍRNÉ VELENÍ

TOP SECRET

UFC Freya – záchranná mise

TOP SECRET

Před několika dny se nám povedlo zachytit nouzové vysílání z dlouho ztracené nákladní lodě *UFC Freya*,¹ která zmizela před dvaceti lety na cestě s devatenácti lidmi a cenným nákladem.

Loď byla dlouho pokládána za ztracenou, až do zachycení nouzového volání. Doposud o tom ví pouze několik operátorů a nejvyšší velení Flotily a vzhledem k povaze nákladu, který *UFC Freya* vezla, je tato informace pokládána za přísně tajnou. Velení Flotily se rozhodlo vyslat *UFRS Backspace*,² do jejíž posádky potřebujeme specialisty.

Nouzové přistání pravděpodobně přežil jeden člen posádky a cenný náklad podle všeho také přečkal bez vážnějšího poškození. Povaha cenného nákladu podléhá aktuálně ještě vyššímu stupni utajení a proto je známa jen kapitánovi a důstojníkům *UFRS Backspace*. Bližší informace se dozvíte po odletu, pokud budete souhlasit s účastí na záchranné misi. Níže alespoň zasíláme obdrženy nouzový přenos.

Úvod

Ve sledovacím centru vesmírného provozu na Zemi zrovna Bob pojídal sendvič, když vtom začal jeho počítač varovně pípat. Líně zamáchl spínač poplachu a podíval se, co za planý poplach to je teď. Sendvič mu vypadl z ruky a o sekundu později sahal po interkomu: „Šéfe. . . Ano, vím, že jsou

dvě v noci, ale tohle musíte vidět!“

Na displeji se mu totiž odvíjel deník, který přišel po kanále nouzového volání s identifikací lodě, jež už byla dlouho považována za ztracenou. . .

Část první – Přistání

Prázdnotu vesmíru prořízl oslepující záblesk. Kde před chvílí byl jenom volný prostor, nalézaly se teď megatony hmoty hvězdné lodě. Z trupu se vysunuly anténní systémy a senzory začaly prozkoumávat okolní prostor.

Mohlo by se to jevit jako standardní skok z hyperprostoru do normálního vesmíru, nebýt dlouhého roztřepeného šrámu táhnoucího se skoro přes celý levobok. Těsně nad šrámem se nalézaly ještě stěží rozeznatelné insignie hlásající, že se jedná o UFC Freya, těžkou nákladní loď Spojené federace.

V tom se objevil další záblesk. Některé z hlavních motorů lodě se spustily a začaly do prostoru za lodí chrlit gejzíry světla z nukleární fúze tak jasné, že by se do nich nechráněně lidské oko nemohlo ani podívat. Poškození lodě bylo příliš rozsáhlé, Freya umírala. . .

Bylo skoro zázrakem, že se lodi podařilo přežít cestu hyperprostorem v takovémto stavu. Zdaleka však neměla vyhráno. Hlavní počítač stále zápasil se selhávajícími systémy a soupeřil o kontrolu nad lodí s poškozenými obvody vysílajícími do lodních rozvodů nesmyslné příkazy.

Motory postupně ustálily svůj chod a Freya se stabilizovala. Stav však zůstal kritický, poškozený hlavní reaktor, který byl nyní pod šrámem zčásti odhalený, stále hrozil výbuchem.

Freya byla transportní loď postavená ještě za války, měla tedy sice zastaralou, ale snad stále platnou mapu hvězdných soustav. Soustava, do které s vypětím všech sil dolétla, byla sice daleko od běžných letových tras, ale obsahovala planetu schopnou udržet lidský život.

Pátrací senzory malou planetu konečně našly, loď mírně změnila svůj kurz a začala se připravovat na nouzové přistání. Původně měla celý svůj život zůstat v mezihvězdné prázdnotě a k planetě se přiblížit nejbliže na dosah raketoplánu, ale poctiví programátoři a konstruktéři ji před lety

připravili i na tuto eventualitu. Devatenáct lidí v kryogenním spánku stále nic netušilo. . .

Dopravníky uvnitř lodi dokončily přesuny kontejnerů, loď přečerpala zásoby paliva tak, aby kompenzovala vyvážení, a byly uzavřeny všechny vzduchotěsné dveře.

Hlavní motory už nějakou chvíli nepracovaly, jejich další chvíle měla přijít v konečné fázi sestupu. Freya pomalu klešala do atmosféry planety. Jak se začala třít o horní vrstvy atmosféry, tak její přířď postupně změnila barvu přes temně rudou až do jasné oranžové. Okolo trupu začaly šlehat plameny a trupové nástavby začaly odletovat jedna za druhou. Během chvíle zmizely pátrací radary, jeřábové manipulátory i zbytky poškozených komunikačních antén.

V přesně vypočtenou chvíli naběhly přední manévrovací motory. Nebyly stavěné jako brzdící, ale jejich předimenzovaná velikost a spuštění na kritický výkon by mohly stačit, pokud ten nápor vydrží.

Loď zpomalovala. V tom ale její pravobok pohltil oslňující výbuch. Zdejší vrchní vrstva atmosféry obsahovala nějaké kapsy výbušných plynů. Tentokrát to odneslo jen skladiště na pravoboku, ale další takový výbuch by mohl loď rozpálit.

Hlavní počítač vysunul jeden z posledních fungujících radarů. Ve zlomku sekundy, než ho proud vzduchu vyrval z trupu, stihl zaznamenat rozložení kapes plynů v atmosféře.

Po dalším výbuchu vzplál jeden z brzdících motorů, a proto ho nouzový systém i s okolní sekcí odhodil. Explodoval v obrovskou kouli ohně těsně za lodí. To se však už Freya dostala do spodních vrstev atmosféry.

Kdyby se hlavní počítač mohl divit, asi by se teď divil. Ale nic takového neměl ve svém programu, a tak jen provedl rychlý výpočet, aby se nějak vypořádal s údaji o mnohem vyšší rychlosti, než byla původně plánovaná.

¹ United Federation Carrier – nákladní loď Spojené Federace

² United Federation Rescue Ship – záchranná loď Spojené Federace

Hlavní motory podruhé naběhly, tentokrát s tryskami obrácenými na reverzní tah. Počítač vyřadil všechny pojistky a spustil je na výkon, na který ještě nikdy neběžely. Za lodí zůstával pruh doslova spálené atmosféry.

Loď brzdila s takovým přetížením, že začaly povolovat vnitřní přepážky. Jedno z kryogenních oddělení, společně s celým levobočným hangárem, vylétlo z lodi a zaniklo v záři atomového ohně motorů. Odletovaly kusy trupu a konstrukce se bortila.

Byla to dobře postavená loď, ještě podle válečných specifikací. Dnešní lodě by se už dávno rozpadly, Freya však držela dál. Pak ale přišla i její chvíle. Nejdříve se v půlce trupu zkroutil a zanedlouho se celá zadní polovina třisetmetrové lodě utrhla společně se všemi hlavními motory.

Svou práci však hlavní motory vykonaly, zbrzdily sestup. Zatím stále funkční přední část pokračovala v řízeném pádu korigovaném manévrovacími motory. Pak dopadla. Odrazila se a dopadla podruhé. Vyryla v místním ekvivalentu deštného pralesa brázdu dlouhou skoro tři kilometry a pak se konečně zastavila. . .

Jacob otevřel oči. Nad ním se nacházel otevřený poklop jeho kryogenní kóje. Otřepal z rukou poslední zbytky kryogenního gelu a protřel si oči.

„Tak počkat, tady něco nehraje!“ pronesl pomalu při pohledu na rozbitou místnost, do níž odněkud prosvítalo podivné žluté světlo. Vyhoupal se z kóje a přistál bosýma nohama na nakloněné podlaze.

Druhá strana místnosti, na které se nacházely zbylé kóje, byla celá zavalená. Pomocí kusu nosníku se mu povedlo roztáhnout dveře a skrz trosky se prodral na chodbu a k nejbližšímu počítačovému uzlu, aby zjistil, co se stalo.

Když Jacob zjistil, co se stalo, chvíli stál naprosto bez pohnutí. Potom udeřil pěstí do přepážky.

„Zatraceně, tak jsem jediný přeživší na téhle planetě, která dokonce ani nemá jméno!“

Když se trochu vzpamatoval, začal postupovat směrem k bývalému můstku. Cestou se zastavil ve výstrojním skladu a z hromad popadaných beden vylovil nějaké základní věci jako baterku, nůž, lékárníčku a nějaký batoh. Taky se převlékl do odolnější kombinézy a vzal si boty.

Po dalších několika minutách zjistil, že můstek lodě již neexistuje. Místo toho se mu však naskytl pohled na okolní prales. Stromy nevypadaly zase tolik jinak než ty pozemské. Měly trochu jinou barvu a byly hlavně mnohem vyšší. Převyšovaly o pár metrů dokonce i zabořené torzo lodě.

Věnoval ještě asi hodinu průzkumu, během něhož obešel

většinu lodě. Nakonec vylezl po již dávno vychladlém trupu na nejvyšší místo a posadil se pozoruje dlouhou brázdu od pádu lodě.

„Prales. . . To znamená, že tu asi bude nějaký mimozemský život. A nemusel by být úplně přátelský,“ zamyslel se Jacob nahlas. Už se také stmívalo a z lesa se začínaly ozývat podivné zvuky. Chtělo by to asi okolí nějak zajistit. Shodou okolností Freya zrovna převážela sensorové soupravy, které by mohl použít.

Vypravil se tedy do troskek skladu a rychle vytáhl několik funkčních sensorových věží a pár desítek metrů kabelů.

Po zapojení poslední věže do systému se Jacob uložil ke spánku v bývalé jídelně.

Druhý den na planetě již probíhal trošku poklidněji. Po dalším průzkumu lodě zjistil, že má celkem dostatečné zásoby pitné vody a že nouzové palivové články mu budou schopny dodávat energii ještě přinejmenším rok, pokud se mu do té doby nepovede znovu nahodit záložní reaktor.

Mnohem větší problém byl ale s jídlem. Hlavní sklad jídla se totiž nacházel v zadní části lodě a vepředu byla jen hydroponická zahrada, která navíc při přistání dost utrpěla. Jelikož nechtěl zatím zkoušet ochutnávat místní jídlo, rozhodl se Jacob hydroponiku opravit.

Jacob zrovna přemístil poslední rostlinku, když v tom se ozval z chodby poplach. To počítač napojený na senzory nahlásil, že něco velkého porušilo perimetr. Jacob popadl velký nůž a vyběhl ven.

Doběhl na místo, odkud senzory hlásily narušitele. Na zemi tam byly v bahně obtisknuté nějaké stopy a. . . V Jacobovi hrklo, vedle stop ležel umně vyrobený a nazdobený malý oštěp. To znamená, že je tady inteligentní život! To musí prozkoumat!

Natěšený doběhl nazpět do torza lodi, během pěti minut si pobral zásoby jídla a vody na několik dní, sbalil si lékárníčku, kameru a další potřebné věci a vydal se opět na místo, kde našel ten oštěp.

Vydal se opatrně po stopách směrem do lesa. Po několika metrech přišel na malý palouk, kde ho zaujal místní podivný hmyz. Podobal se trochu pozemským mravencům, jen byl mnohem větší. Zvedl kus klacku s několika těmito tvory a chvíli je pozoroval.

Od pozorování tvorů na klacku náhle Jacoba vyrušilo zapraskání za jeho zády. Rychle se otočil a. . .

Část druhá – Okolí

Mezi listy zlatě zasvítily dva velké kruhy. Byly to oči nějakého zvířete. K očím patřil i čumák a překvapivě malá hlava. A tělo a čtyři dlouhé nohy. Jacobovi vyskočilo srdce někam do krku.

Nedělal si iluze o tom, že zvíře přišlo, aby se stalo jeho průvodcem po neznámé planetě. Když jako jediný přežijete nouzové přistání vesmírné lodi, je to samo o sobě dost šílené a na další zázrak si obvykle musíte zase chvíli počkat.

Zvíře zatím Jacoba pozorovalo. Možná pozorovalo i kus jeho okolí. Rozhodně se zdálo, že pozorně naslouchá. Aspoň pokud to, co Jacob považoval za uši, skutečně byly uši. Něco tu nesedělo, ale strach nedovolil jeho mozku zabývat se

nějakými nepodstatnými nesrovnalostmi. Místo toho se dal na útěk.

Běžel, co mu síly stačily, a litoval, že se nedá vylézt na okolní stromy. Netušil, jestli zvíře zůstalo stát na místě, nebo jestli běží za ním a on ho jen pro svůj vlastní dusot neslyší. Netroufal si ohlédnout se, a navíc, dokud zvíře neviděl, mohl doufat, že tam není.

Najednou vzduch prořízlo nějaké zasvištění. Ani tehdy se Jacob neohlédl, jen si uvědomoval, že ho nic neskolilo, že může běžet dál.

Zastavil se až za hodnou dobu, kdy začal opadávat jeho strach, a s tím mu začaly docházet síly. Našel odvahu

ohlédnout se. Po zvířeti nebylo ani vidu. Jacob si nebyl úplně jistý, že trefí zpět, ale pro tuhle chvíli se rozhodl doufat, že cestu najde.

Začal se zase soustředit na svůj původní plán, totiž hledat místní inteligentní život. Pozorně se rozhlédl po okolí. A zděsil se.

Teprve teď si všiml, že kus od něj jsou volně natažené dva provazy, které se do sebe navíc poněkud zamotaly. Byl div, že se o ně při svém úprku nepřerazil. Jacob se k nim sehnul, aby je mohl prozkoumat blíž.

Při zkoumání provazů Jacob najednou zahlédl mezi stromy jakýsi barevný záblesk. Pouhým pohledem se mu nedařilo zjistit víc, a tak se s patřičnou obezřetností vydal tím směrem. Jak se přibližoval, měnily se občasné záblesky v barevnou plochu prosvítající mezi stromy.

Konečně se Jacob dostal až k ní. Ocítl se na něčem, co snad mohlo připomínat májtinu, ovšem po stromech ani trávě tu nebyly vůbec žádné stopy. Teď už Jacob viděl, že trojúhelníkovou barevnou plochu tvoří zvláštní hexagonální kameny, některé červené, některé do žluta.

Zdálo se, že je kdosi naskládal do mnoha vrstev, kterými pečlivě vyplnil hlubokou jámu; několik dalších kamenů se válelo v nejbližším okolí. V jednom z nich byl vyrytý podivný nápis:

Āera trjineāer āaetō vāpogin
Āera gigesōr āaetō mānjine
Īhgišpoř kiġes trūceř nāp
matrjineř vās heriřeř sdī nāp

Jacob si všiml, že jedna z barev spojuje všechny tři strany trojúhelníku, a napadlo ho, jestlipak je to tak i ve vrstvách, které nevidí.

Protože se začalo připozdívat, rozhodl se Jacob brzy pokračovat dál. Kamenný trojúhelník mu nyní sloužil jako dobrý orientační bod, a on se vypravil směrem dál od jednoho z jeho vrcholů.

Po nějaké době došel k místu, kde se prales najednou začal rozestupovat. Vzniklý výhled odhalil krom jiného to, že tato část pralesa je mírně vyvýšená nad okolím – zdola musel být nahoru opravdu impozantní pohled.

O kus dál uviděl Jacob řeku. To ho potěšilo, neboť pokud se tu dá spoléhat na podobné věci jako na Zemi, mohl by ji sledovat a dojít po jejím proudu k nějaké civilizaci.

Zdálo se ovšem, že terén je všelijaký a některá místa by mohla cestu hodně zpomalit. Musel si ji proto dobře rozmyslet.

Jacob cestu naplánoval, jak nejlépe uměl. Dál byl ovšem rozhodnutý vyrazit až ráno. Přeci jen není nejrozumnější pohybovat se unavený někde, odkud můžete spadnout. Teď si raději opatřil provizorní přístřešek. Chvilí se ještě podívoval nad tím, jak jasná je noc, a pak se uložil ke spánku.

Ráno se Jacob vzbudil brzy. Pobalil si svých několik věcí a odhodlaně vyrazil na cestu. Terén tu byl skutečně všelijaký, místy příjemně ušlapaná hlína, místy skoro bažiny, mezitím ledacos jiného, ovšem připravená trasa se vcelku osvědčila. Mohlo být krátce po poledni, když Jacob dorazil k řece.

V jednom kameni u břehu byl opět vyrytý podivný nápis:

Īhgišpoř kiġes trūceř nāp
lugi Īhgišpoř kiġes nerjř athġeř sdī nāp
Reho āer nā sjo ġesrit
ASN sjo trjine

Ještě víc ovšem Jacoba zaujaly podivné kostky na protějším břehu. Vypadaly trochu jako dětské dřevěné kostičky, jen o mnoho větší. A zdálo se, že z nich někdo chce podobně jako z kostiček pro děti postavit velkou věž.

Stavba, ať už měla být v budoucnosti čímkoli, byla zrovna opuštěná. Jacob se tedy vydal dál po proudu řeky. Cestou občas potkal nějaký ten nápis na kameni, stále se mu v nich ale nedařilo odhalit žádný smysl.

Po několika nápisích a mnoha krocích se před Jacobem najednou objevila malá věžička. Nebo alespoň malá na místní poměry. Jak už Jacob očekával, stál před ní kámen s nápisem:

Ĝesrit Īhgišpoř kiġes nerjř athġeř sdī nāp
ASN krees

Věžička neměla okna, měla ovšem dveře. Po troše váhání si Jacob dodal odvahy a zkusil dveře otevřít. Šlo to překvapivě lehce. Jako první zaznamenal směr různého hučení a bzučení. Pak teprve s jistou úlevou zjistil, že vevnitř nikdo není.

Původcem podivných zvuků se ukázaly být jakési krabičky. Byly na sobě různě zavěšené, celá konstrukce byla navíc uchycená ve věžičce. Jacob se ale nemohl ubránit dojmu, že konstrukce už nemůže dlouho vydržet. Ačkoli si nebyl jistý, jestli je to dobrý nápad, rozhodl se jí pomoci tím, že ji vyváží.

Po práci si Jacob udělal pauzu na svačtinu. Bylo pomalu vhodné začít myslet na návrat, ale on chtěl ještě pokračovat ve svém pátrání. Usoudil, že alespoň do večera může jít dál, a pak se uvídí.

S plnějším žaludkem se pak Jacob vypravil opět po proudu řeky. Tentokrát ovšem potkal něco zajímavého mnohem dřív. Došel totiž k něčemu, co se snad dalo považovat za brod.

Tradičně tu potkal vyrytý nápis, tentokrát dost složitý. Po chvílce jeho zkoumání Jacob pojal podezření, že znaky, které už nějakou dobu potkával na kamenech u břehu, jsou zkratkou nějakého názvu. Studoval další slova na kameni a přemýšlel, která z nich by také mohla být názvy a mít nějakou svoji zkratku.

Jacobovi se povedlo překonat řeku a dostat se na druhý břeh. Před ním začínalo něco, co silně připomínalo cestičku. Zhluboka se nadechl a pak po ní vyrazil.

Cestička chvíli vedla skoro podél řeky, pak se od ní ovšem prudce odklonila a zavedla Jacoba za hradbu stromů. Nebyly to stejné stromy jako v pralesě, ale podobně jako ony byly vysokánské a měly o trochu jinou barvu, než by člověk čekal na Zemi.

Jacob se rozhlédl kolem sebe a bezděky zatajil dech. Našel, co hledal! Byl tu inteligentní život, byl tady, přímo před ním.

Tvorové byli vlastně podobní lidem. Byli vyšší, Jacob by vedle nich vypadal jako malé dítě. Podobně jako zvíře minulý den měli překvapivě malou hlavu a naopak nezvykle velké oči. Barvou kůže připomínali spíše pozemšťany, kterým zrovna není dobře od žaludku. Ale bez nejmenších pochyb

to byli představitelé místního inteligentního života.

Skupinka tvorů se zrovna motala kolem obrovského kme-
ne stromu, který zřejmě pocházel z pralesa.

Když se před ním tvorové vynořili, nebyl si Jacob najed-

nou vůbec jistý, co by vlastně měl udělat. Pozoroval skupin-
ku, všiml si také kdesi za nimi dolůků v zemi, všiml si, že
v jednom z nich zmizel stejný tvor.

Najednou se ozval výkřik. Jacob se polekaně rozhlédl. Ně-
kdo si ho zřejmě všiml a upozornil na něj ostatní. V té chvíli
se na něj upřely pohledy všech tvorů.

Část třetí – Mimoszemšťané

Dva mimoszemšťané vydali zvláštní vrískot, při kterém Ja-
cobovi ztuhla krev v žilách. Rozhodl se nic neriskovat, prud-
ce se otočil a přešel v trysk. Terén se zde prudce svažoval.
Ozvaly se další vrískoty. Zněly tak hrozivě, že Jacob na chví-
li přestal dávat pozor na své kroky a nohy se mu zamotaly
do lán.

Udržet balanc se mu nepodařilo a pak už šlo vše velmi
rychle. Jacob ještě stihl natáhnout ruce před sebe, z pádu se
tak stal kotrmelec. První kotrmelec byl vystřídán druhým,
mnohem rychlejším kotrmelcem. Nežli získal příležitost jak-
koliv ovlivnit dráhu svého pohybu, už se řítit dolů ze zhruba
desetimetrového srázu.

Po probuzení byl Jacob oslněn červeno-žlutými světýlky,
odvrátil proto svůj pohled pryč. Viděl, že se nachází v míst-
nosti se zelenými stěnami. V místnosti se mimo té, na níž
ležel, nacházely další čtyři postele. Jednalo se vlastně spí-
še o lenošky nežli klasické postele, na jaké byl Jacob zvyklý.
Jakmile Jacob pořádně zaostřil svůj zrak, zpozoroval, že ne-
leží v klasické místnosti, nýbrž ve velmi honosném stanu.

Vrátil se pohledem ke stropu, teď už byl schopen si pro-
hlédnout ona světýlka. Nebyla to světýlka, ale ozdobné dra-
hokamy odrážející záři svící rozmístěných všude po stanu.
Kromě svícňů se zde nacházely zdobené zlaté oštěpy, zlaté
masky a totemy. Stan působil jako sídlo šamana.

Teprve po prohlédnutí stanu si Jacob uvědomil, co se dělo
před jeho probuzením. Radost z neporaněné hlavy a rukou
vyhasla v momentu, kdy zjistil, že nohama nemůže nejen
pohybovat, ale dokonce je ani necítí. Nezbývalo než zůstat
ležet a zaposlouchat se do venkovních zvuků.

Jacob věděl pouze to, že se nachází v mimoszemském tá-
boře a stará se zde o něj trojice léčitelů. Dobře jej živili
a Jacob sílil. Pomocí posunků se s nimi i poměrně dobře
dorozuměl.

Po zhruba měsíci donesli léčitelé Jacobovi berle. Vyrobe-
ny byly z precizně leštěného dřeva. Dřevo připomínalo po-
zemský mahagon, jen bylo mechově zelené. Rukojeti byly
omotané kožesíinou a z boku berlí se nacházela spousta ry-
tin vyobrazujících souboje mimoszemšťanů s divou zvěří.

Pohyb s berlemi byl obtížný, protože Jacob nohy za se-
bou pouze vlácel. I tak měl ohromnou radost, když se mohl
začít procházet mimoszemským táborem. Při jedné z prvních
procházek natrefl na stan zdejších švadlen.

Následující čas v táboře ubíhal našemu hrdinovi jen po-
zvolna. Přes usilovnou práci léčitelů (nebo právě kvůli ní)
trvalo dva roky, než byl Jacob schopen chodit bez berlí. I po-
té většina procházek po chvíli skončila ostrou bolestí. Až po
zhruba třech a půl letech byl Jacob schopen chodit asi půl
dne v kuse, než přišla ona bolest.

Jak Jacob celý ten čas trávil? Inu, zažil ještě vesmírné
výpravy před kryogenickým spánkem, přečkat pár let s ome-
zenými možnostmi pohybu a lidského kontaktu pro něj ne-
bylo nic nového. Našel si celou paletu činností. Velké úsilí

věnoval například luštění mimoszemského jazyka a po zhruba
třech letech byl schopen se s mimoszemšťany běžně dorozu-
mět. Zdálo se však, že čím lépe Jacob hovořil mimoszemsky,
tím menší chuť s ním hovořit mimoszemšťané měli.

Vynechme drobné Jacobovy zážitky z těchto časů a pře-
suňme se raději do doby zhruba čtyř let od ztroskotání. Teh-
dy se Jacob poprvé odvážil vypravit pěšky až k vraku lodi
UFC Freya, kdysi věhlasné nákladní lodi Spojené federace.
Loď zarůstala zelení, působila však poměrně celistvě. K vý-
buchu poškozeného hlavního reaktoru evidentně nedošlo.

U troskek lodi potkal Jacob mimoszemšťanku. Po krátké
konverzaci se ukázalo, že toto není její první návštěva vraku
lodi. Ada, jak se mimoszemšťanka jmenovala, dle svých slov
společně se svými mimoszemskými kumpány získala velkou
část lodní knihovny.

V luštění beletrie prý mimoszemšťané příliš úspěšní neby-
li. Na lodi se však nacházelo mnoho knih s informatickou
a matematickou tematikou. Na základě obrázků pak odvodili
význam většiny pozemské matematické notace.

Adě se prý obzvlášť líbila kniha o teorii grafů. Toho se
Jacob rozhodl využít.

Při svém pobytu se bavil řešením spousty úloh, které si
pamatoval ze Země, ale nikdy dřív na ně neměl dostatek
času. Jednu úlohu řešil marně celé čtyři roky a třeba by Adu
mohla napadnout právě ta myšlenka, která jemu unikala.

Trvalo sice dlouho, než si vzájemně vyjasnili terminolo-
gii, nakonec se však dorozuměli a úlohu překvapivě svižně
vyřešili.

Jacob byl setkáním s Adou doslova nadšen. Během po-
bytu v mimoszemském táboře dávno přestal věřit, že by snad
mohli existovat mimoszemšťané se smyslem pro humor. Ne-
bo nedej bože mimoszemšťané, se kterými by se dalo jen tak
volně povídat.

V průběhu roku se Jacob s Adou pravidelně scházeli. Zá-
sadně vždy u onoho vraku. Tato setkání dávala Jacobovu
životu na planetě smysl.

Jak se chýlil pátý rok soužití s mimoszemšťany v táboře
ke svému konci, dokázal Jacob pobíhat celý den po pralesě,
aniž by cokoliv cítil. Přišel čas zvažovat co dál. Rozhodně
neměl chuť zůstat u těchto prazvláštních mimoszemšťanů.
Sice se o něj pět let starali, nebyli však za celou dobu schop-
ni si s ním rozumně promluvit a říci, co jsou zač. Na druhou
stranu o Adě toho věděl ještě méně. Neměl ani to nejmenší
tušení, kde a jak vlastně žije.

Během jedné noci tohoto období, kdy Jacob nevěděl kudy
kam, jej ze spánku vyrušilo zašelestění. Nebral na něj žád-
ný ohled a pouze se začal v posteli přetáčet na druhý bok.
Uprostřed pohybu jej polekaly obrovské oranžové oči.

V úleku začal šmátrat po dýce, kterou měl vždy položenou
u své postele. Než však pevně uchopil rukojeť dýky, rozpo-
znal v šepotu neznámé osoby Adin hlas.

Jacoba napadla celá řada dotazů. Než je stihl všechny
vyslovit, Ada jej přerušila. „Není čas na dotazy,“ šeptala

Ada, „Bratrstvo tě potřebuje.“

Jacob se omezil na jediný dotaz. Jak se bez povšimnutí a bezpečně dostanou pryč z tábora? Kolem tábora byla totiž rozmístěna spousta pastí pro zneškodnění vetřelců neznalých terénu. V noci byly tyto pasti obzvláště zákeřné.

Na to měla Ada prostou odpověď. Ukázala Jacobovi pečlivě vypracovanou mapku rozmístění těchto pastí po okolí tábora.

Ada s Jacobem pod hávem noci úspěšně opustili tábor a vydali se na cestu. Po cestě se Ada podělila o několik základních informací.

Ada je příslušnicí tajného společenstva s názvem Podzemní bratrstvo. Není mu však oprávněna v tuto chvíli prozrazovat cokoli o poslání Bratrstva. Bratrstvo má po okolí rozestavěno síť základů. Všechny základny jsou řízeny z Hlavního štábu, kam právě směřují.

Hlavní štáb zabírá většinu rozsáhlého jeskynního komplexu, v řeči mimozemšťanů zvaného Ĝesrít ihgišpoř kiĝes sda ĵkuterapř. V posledních dnech se objevil problém, se kterým si Bratrstvo není schopno poradit. Chce proto požádat o pomoc Jacoba a využít jeho pozemských znalostí. Podrobnosti není Ada oprávněna sdělovat, žádost o pomoc chce vyslovit osobně Rada stařešinů.

Po poledni dorazili na pralesní mýtinu. Krom zpěvu ptáček neupoutalo nic Jacobovu pozornost. Ada na správném místě odhrnula listí a objevil se mřížový poklop. Poklop chránil úzký otvor, kterým se oba protáhli do jeskyně. Po průchodu takřka třísetmetrovou úzkou chodbou se objevili v ohromném dómu.

Ada pokynula hloučku mimozemšťanů, ať Jacobovi ukážou dóm. Sama zmizela v další chodbě vycházející z dómu hledajíc stařešiny. V dómu se nacházely desítky stanů, obývali členové Bratrstva. Za stany se nacházel plácek sloužící jako shromaždiště. Zde byli každé ráno členové Bratrstva informováni o všem potřebném.

Dobrou čtvrtinu dómu zabírala mimozemská kovárna. Setávala z asi tří výhní a dobrých dvou tuctů kovadlin. Mezi právě kovanými předměty Jacob zahlédl meč, lopatu, ba dokonce i svícen.

Jacob byl uchvácen sešraností mimozemšťanů, kladiva svými pravidelnými údery spíše než jako pracovní nástroj je působila jako malý orchestr.

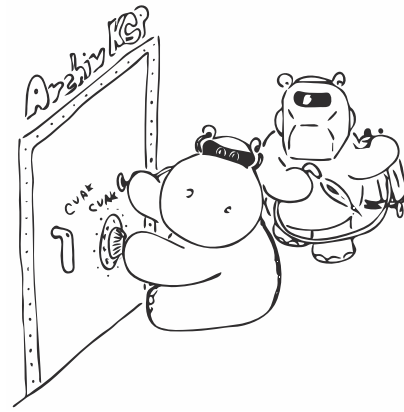
Z jedné z mnoha chodeb ústících v dómu se vynořila Ada následovaná trojicí mimozemšťanů. Nebylo pochyb o tom, že se jedná o stařešiny. Podsaditý mimozemšťan se představil jako Ubu, Tajemník Bratrstva a Vrchní stařešina. Přivítal Jacoba a pozval jej do svého stanu.

Jacob byl pohoštěn dobrým jídlem a dozvěděl se, že za hodinu bude oficiálně přivítán. Po hodině zdvořilé konverzace se rozezněly fanfáry. Když vyšli z Ubuova stanu, na shromaždišti už postávaly hloučky mimozemšťanů.

Ubu před davem představil Jacoba a oznámil, že Jacobovi bude jako výraz úcty Bratrstva předán dar. Asi dvacítku statných mimozemšťanů po těchto slovech donesla ohromný trezor.

Ke třem stařešinům, které už Jacob poznal, se přidalo dalších devět. Všichni stařešiny se shromáždili u trezoru.

Ke zdárnému otevření trezoru bylo nutno podniknout sérii přesně daných kroků. Nejprve bylo nutno ovládací páku přepnout do spodní polohy. Čtveřice mimozemšťanů poté asi minutu točila obrovitou klikou.

Stařešiny přistoupili k trezoru a každý vložil svůj klíč do otvoru v trezoru. Páka byla přepnuta do své horní polohy a čtveřice mimozemšťanů točila další dvě minuty klikou. Ozvalo se cvaknutí.

Další čtveřice mimozemšťanů otevřela těžké víko trezoru.

Ubu z trezoru vytáhl meč, došel k Jacobovi, poklekl a v natažených rukou mu nabídl tento dar. Za potlesku davu se stal Jacob majitelem mimozemského meče.

Po ceremoniálu se Jacob, tentokrát společně se všemi stařešinami, přesunul zpátky do Ubuova stanu. Ubu Jacobovi stručně povyprávěl o historii meče. Pak najednou zvažněl. Všichni stařešiny si sesedli blíž k Jacobovi. Zjevně nadešel čas poodhalit Jacobovi účel zdejší návštěvy.

„Drahý příteli,“ začal svou řeč Ubu, „skutečnost je prostá. Bratrstvu hrozí zkáza. Během posledního týdne se začal probouzet vulkán nedaleko Hlavního štábu. Pokud se potvrdí nejohroživější obavy našich šamanů, láva z vulkánu zaplaví tento jeskynní systém. Nemáme dostatek jiných jeskyní, kam bychom přesunuli všechny náš lid, a na povrchu by jej stihla zkáza. Žádáme tě jménem celého našeho lidu o pomoc.“

„Drazí přátelé,“ volil Jacob opatrně svá slova. „Učiním vše, co bude v mých silách. Obávám se však, že toho nebude mnoho. Má loď ztroskotala a nezdá se, že by jakákoli technologie z ní byla použitelná. Rád bych se však na onen vulkán alespoň podíval.“

„Dobrá,“ odvětil trochu zklamaně Ubu a na chvíli se zamyslel. „Vyšlu s tebou své nejlepší lidi, budou ti ve všem nápomocni.“

O pár hodin později stál Jacob spolu s Adou a dalšími čtyřmi mimozemšťany u úpatí sopky. Z jejího vrcholku pomalu stoupaly malé obláčky dýmu.

Jacob se zamyslel. Co od něj Bratrstvo vůbec očekává? Jistě, na Zemi dávno existovala technologie, která by se s touto hrozbou vypořádala. Co si však lze počít zde? Zdálo se, že sopka lehce smete Bratrstvo. Neměl pocit, že by si to nechala jen tak vymluvit. . .

Nezdálo se však, že by podobná technologie byla k dispozici zde. Jak si vlastně lidstvo umělo poradit se sopkami v dobách, kdy ještě neexistovaly materiály dost odolné k jejich usměrnění? Přeci by jim neustupovalo. . .

Z úvah Jacoba vytrhlo zapraskání. Znělo to skoro, jako by se sopka po probuzení potřebovala nejprve protáhnout. Po dalších dvou zapraskáních nastalo opět ticho. Nemělo však dlouhého trvání, bylo po chvíli proříznuto ránou tak ohromnou, že si všichni instinktivně zacpali uši. Ze sopky se vyvalil oblak popela.

Šedivé kousky popela zvolna jako sněh dopadaly na Jacoba a mimozemšťany. Všichni stáli na místě jako přikovaní. Nikdo nebyl schopen slova. Začaly se objevovat první gejzíry lávy. První se vzpamatoval Jacob a zavelel všem k útěku.

Ozval se další výbuch. Tentokrát se už nejednalo o pouhý

gejzír. Zformoval se celý proud lávy, který si jako horská bystřina razil svou cestou krajinou. Zřejmě se vydal stíhat prchající skupinku. Jacob se ohlédl a odhodil svůj batoh. Pochopil, že bude muset být opravdu rychlý.

Část čtvrtá – Obnova

Jacob pomalu popadal dech. Právě se mu podařilo uniknout před proudem lávy valící se z rozběsněné sopky. Dokonce našel malý převis, který ho uchránil před deštěm kamení a žhavého sopečného popela.

Jeho myšlenkami letěly vzpomínky na události, které zažil od okamžiku, kdy ho ztroskotání vesmírné lodi UFC Freya uvěznilo na této planetě. První opatrné zkoumání pralesa. Setkání s mimozemšťany. Polámané nohy. Dlouhé léčení. Tajuplná Ada. Podzemní bratrstvo. Darovaný meč. Probuzený vulkán . . .

Podařilo se aspoň části členů Bratrstva utéci do bezpečí, nebo všechny v jejich podzemním komplexu zaplavila láva? To se Jacob ještě nějaký čas nedozví – teď mu totiž nezbývá než vyčkat v úkrytu, dokud se sopka neuklidní. Aby zahnal nervozitu, zkouší hrát nejrůznější hry pro jednoho hráče neboli solitéry. Třeba s kamínky, těch je teď všude plno.

Jacob se s trhnutím probudil. Co to bylo? Venku byla tma jako v pytli, hvězdy pohltit všudypřítomný sopečný prach. Opodál cosi šramotilo. „Psst, Jacobe, to jsi ty?“ špitl hlas nápadně podobný Adinu. Po chvílce oboustranného ujišťování se ze tmy vynořila Ada spolu s dalšími čtyřmi mimozemšťany, kteří s Jacobem zkoumali kráter sopky. Bylo to večera, ale zdálo se to jako věčnost . . .

Přeci jen se jim podařilo uniknout potokům prskající lávy a schovat se ve stejných skalách, které poskytly azyl Jacobovi. Jacob si pomyslel, že jsou jistě celí žhaví zjistit, co se událo v okolí. Nejspíš i doslova. Každopádně jim nezbývá než zůstat v úkrytu, dokud se popel nerozptýlí. Zatím není vidět na krok a kdo ví, jak se erupcí změnila krajina.

Sedli si tedy společně na teplou zemi. Ze začátku tiše, ale po chvíli jeden z tvorů vytáhl jakési zvíře podobné bažantovi, které našel pod vrstvou rozpáleného popela. Zjevně dobře upечené. Po dobrém jídle nervozita opadla a Jacob využil příležitosti a zeptal se na pár věcí, které mu už delší dobu vrtaly hlavou.

Například proč mají všichni členové Bratrstva na krku podivný amulet – náhrdelník s řadou barevných korálek. Každý s jinou kombinací barev, ale přeci jen bylo možné vysledovat určité podobnosti. Ada usoudila, že teď už před Jacobem není potřeba nic tajit. Prozradila mu, že amulet slouží jako poznávací znamení členů Bratrstva a obsahuje heslo, které se čas od času mění.

Noc pokračuje. Skupinka se snaží usnout, ale ve stísněném prostoru pod převisem to jde jen obtížně. Polštáře tu nejsou, tak musel Jacob vzít zavděk jakýmsi kamenem. Nepříjemně tlačil do ucha a navíc se z něj ozývalo podivné zvonění, jako by v hlubinách planety nějaký skřítek mlátil kladivem do skály.

Zvonění je ale podivně pravidelné. Skoro jako by si ti skřítki posílali nějaké zprávy. Jacob místo počítání oveček přemýšlí, jak by takový přenos zpráv mohl fungovat. Snaží se vymyslet různé způsoby a zkoušet pomocí nich zvonění dešifrovat. Evidentně to k ničemu nebude, ale aspoň svou

mysl unaví a konečně usne.

„J . . . S . . . M . . . E . . . Z . . . A . . . S . . . Y . . . P . . . “ Cože??!!
Jacob ihned vzbudil ostatní a společně naslouchali skalám. Text byl poněkud zmatený, postupně však pochopili, že se jedná o víc překrývajících se zpráv. Posílají je skupinky členů Bratrstva uvězněné na různých místech v podzemí.

Do jeskynního systému nejspíš nenatekla žádná láva, ale výbuch na mnoha místech zavalil chodby. Ada hned začala do vrstvy popela zapisovat, které části podzemí zůstaly propojené, ale situaci znepřehledňovalo, že se zprávy o spojení jeskyní často opakovaly.

Ada dokreslila plán podzemí a ve tváři jí zazářila radost. Právě zjistila, že navzdory všem závalům stále existuje cesta, jak se do všech obydlených jeskyní dostat. Značně složitá, ale je tu.

Vzduch, který se mezitím trochu pročistil, ovšem odhalil, že okolní skaliska jsou zasypaná hromadami sopečného popela, tufu a kamení. Dříve důvěrně známé kopce se najednou proměnily v nepřehlednou krajinu plnou skrytých nebezpečí.

Skupina se rozdělila a každý dostal za úkol důkladně, ale velmi opatrně prozkoumat část okolí a pokusit se nakreslit mapu. Když se vrátili, zjistili, že mapy se poněkud překrývají. Některá místa nejsou zmapována vůbec, zatímco jiná velmi důkladně. Jak se v tom vyznat?

Konečně se podařilo poskládat jednotlivé mapy do jednoho jakž takž použitelného celku a naplánovat záchrannou akci. Než se ale podaří zpusťšené podzemí vrátit do obyvatelného stavu, bude potřeba vybudovat pro všechny provizorní tábor v horách.

Tiše přemýšleli, kde ve skalách vzít kousek rovné plochy. Naštěstí sopečné tufy a popel jsou lehké, takže menší nerovnosti půjde snadno srovnat. I tak by ale bylo milé si co nejvíce práce ušetřit. Sesedli se okolo mapy a uvažovali nad vhodným místem.

Tábor utěšeně rostl. Proudili do něj stále noví členové Bratrstva, vysvobození z čím dál vzdálenějších částí jeskynního systému. Na krajinu se snášela další noc, mnohem optimističtější než ty předchozí.

Středu tábora vévodilo veliké ohniště, u kterého právě odpočíval Ubu spolu s několika staršími mimozemšťany. Jacob si k nim přisedl. Chtěl totiž využít klidné chvílky a dozvědět se něco o tom, co je Bratrstvo zač a proč se tolik snaží svou existenci utajit.

A důvody k tajnostem skutečně existovaly: Bratrstvo organizovalo odboj proti místnímu králi. Členové královské dynastie byli sice považováni za potomky bohů (a dokonce prý vypadali trochu jinak než jejich poddaní), ale vládli velmi nevybíravě a nebývale krutě.

Spiklenci už dlouho připravovali plán na svržení panovníka. Podezírali ale krále, že o jejich úmyslech ví a že se celého Bratrstva pokusil zbavit výbuchem sopky vyvolaným

magií. Jacob se tvářil značně nedůvěřivě – na kouzla nevěřil a ještě méně pravděpodobné bylo, že by kdokoliv na této planetě disponoval potřebnou technikou.

Ale dost už pochybností, dnes je den mnoha šťastných shledání a takový si zaslouží oslavu. Jacoba napadlo, že by ostatní mohl naučit nějakou pozemskou hru. Všiml si, že sopečný tuf je natolik měkký a lehký, že z něj jde nožem vyřezávat něco jako sněhové koule. Sice tolik nestudí, vlastně vůbec, ale házet jdou úplně stejně. Hej! Kryj se! Pal!

Do všeobecného veselí se ukrádaly stíny nedůvěry. Jak se mohl král o existenci Bratrstva dozvědět? Není mezi nimi nějaký špión, nebo dokonce víc takových? Královská tajná policie je přeci svými schopnostmi po celé říši proslulá.

Jacoba napadlo, že to mohl být důvod, proč se k němu jeho někdejší léčitelé chovali tak uzavřeně a odmítali mu odpovídat na jeho otázky. Konec konců, královská rodina přeci má vypadat jinak než ostatní obyvatelé planety, tak není divu, že byl Jacob krajně podezřelý. O to víc si vážil důvěry Bratrstva.

Část pátá – Cizáci

Tohle je přeci lidská technika! A určitě to nejsou jen náhodně popadané trosky z Freyi, protože tady je to celé propojené. To znamená. . . „Jsi v pořádku?“ přerušil náhle jeho myšlenky hlas shora. Jacob vzhledl a spatřil jednoho mimozemšťana, jak klečí na okraji díry, kterou sem propadl.

Ubu ho asi poslal, aby na něj dával pozor. No teď se to hodí, pomyslel si Jacob. Poslal mimozemšťana pro posily a za půl hodiny už táhli největší z kovových beden do tábora.

Jacob chtěl přijít na to, k čemu zařízení slouží. Jelikož bylo, zdá se, vyrobeno jako co nejlevnější a nejuniverzálnější použitelné zařízení, skládalo se jen z univerzální řídicí jednotky, která byla naprogramována pomocí spousty reláték uspořádaných v pravidelné mřížce. Bohužel některá z nich byla spálená a bylo nutné je vyměnit.

Po osazení všech relé se zařízení spustilo a zobrazilo na malé obrazovce několik informací. Po zběžném pročtení bylo Jacobovi vše jasné. Za pár minut už Ubu a několik dalších starších seděli v jednom ze stanů.

„Ctihodný Ubu, viděl někdy někdo z vašich lidí přímo někoho z vládnoucí kasty?“ zeptal se rovnou.

„Ne, podle našich zvěďů nikdy nesundávají své blyštivé helmy, Jacobe.“

Jacob se nadechl, tohle by mohlo být ošemetné: „Ctihodný Ubu, rado starších, věc, kterou jsem vykopal, pravděpodobně spustila výbuch sopky. Je to asi nástroj, který sem umístil někdo z vládcových lidí. Ten nástroj ale poznávám,“ nadechl se, „je to technika mých lidí, nebešťanů.“

Viděl, jaké reakce to mezi radou starších vyvolalo, a tak rychle pokračoval: „O těch lidech nic nevím, možná to bude nějaký odštěpený klan. Musím se ale vypravit do královského města a promluvit si s nimi, přesvědčit je o tom, že dělají špatnou věc.“

Ještě chvíli diskutoval s radou, než se mu ji povedlo přesvědčit, že ho mají nechat jít samotného. Přízvuk už měl docela dobrý, tak dostal alespoň místní ekvivalent kutny, kterou tu občas nosili starší mimozemšťané a která mu zakrývala obličej i celé tělo. S ní by snad mohl splynout s místními. Mimo to si ještě vzal meč, který získal při rituálu, a dostal od Ady docela přesnou mapu pralesa. Rozloučil se

Teď s Ubuem probírali různé hypotézy, jak by si mohli královi zvědové předávat informace.

Jakmile v táboře přestala být potřeba každá pomocná ruka, Jacob dostal chuť projít se po okolí. Chtěl si zblízka prohlédnout ztuhlé potoky lávy, na kterých se utvořily zajímavé obrazy.

Zvolna kráčel mezi skalami a sledoval pustou krajinu. Připomněla mu povrch Měsíce. Posmutněl, když si uvědomil, že tam už se nejspíš nikdy nepodívá.

Najednou mu nohy uvázly v sopečném popelu. Když se je pokusil vyprostit, jenom se propadl o něco hlouběji. Zjevně narazil na jámu plnou popela. Marně se pokoušel rukama zachytit okraje. Sjížděl čím dál rychleji. „Už zase!“ blesklo mu hlavou.

Proletěl jakousi šikmou chodbou a přistál na podlaze nevelké jeskyně. Všude se válely podivné kovové krabice. Značně omšelé a propojené zašlými zkroucenými kabely. Na nejbližší z nich zahlédl kovový štítek s nápisem.

Stálo na něm: „Made in China.“ Uhhh. . .

s místními, minul místní ekvivalent kočky ležící na kraji tábora a vyrazil.

Jako první se vydal k vraku Freyi. Tam si cestu pamautoval, a tak si během ní plánoval trasu od vraku směrem ke královskému městu. Bude to dlouhá cesta, vedoucí v první části skrz hustý prales, kde bude muset dávat pozor, aby v něm nepřehlédl žádnou odbočku.

Než si Jacob naplánoval celou další cestu, už stál u boku UFC Freya. Torzo lodě i po těch letech stále vypadalo majestátně, ale brázda v pralesi i poničené okolí po nouzovém přistání už pomalu zarůstaly novou vegetací.

Během svého několikaletého pobytu v mimozemském táboře se do vraku párkrát podíval, ale vždy se vydal jen k výstrojnímu skladu pro nové boty. Od ztroskotání nikdy nezašel dál, to místo na něj z nějakého důvodu působilo tísnivě a stejně tam nebylo nic zajímavého – nouzový signál nešel vyslat kvůli nějakému rušení v atmosféře a vody i jídla měl od mimozemšťanů dost.

Teď se skrz zprohýbaný koridor prodral hlouběji do lodi. Freya jako původně válečná transportní loď měla v přidi několik zabezpečených skladů a Jacob je chtěl zkontrolovat. Zastavil se u zavřené přepážky, která nesla stopy po použití malého plazmového hořáku – někdo se chtěl propálit skrz, ale malým hořákem se mu to zdá se nepovedlo. To znamená, že se tady objevil nějaký jiný člověk, pravděpodobně někdo z těch, kteří teď vládnou domorodcům.

Jacob odklopil ovládací panel a několika stisky probudil palubní počítač z jeho spánku. Chvíli trvalo, než naběhl, ale záložní baterie stále poskytovaly dostatek energie. Potom, co Jacob zadal svůj přístupový kód, se ale nic nestalo. Zkusil to znovu, a teprve pak si všiml, jakou paseku na kabelech

neznámý návštěvník s plazmovým hořákem provedl. Ještě že ve skladu údržby byla celá krabice náhradních – jen rychle najít ten správný.

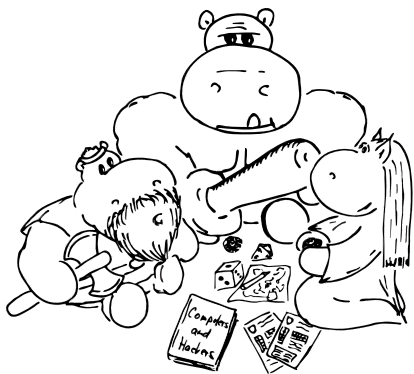
Po zapojení správného kabelu zadal Jacob znovu svůj přístupový kód. Panel zezelenal a s hrozivým skřípotem se pancéřová přepážka otevřela asi do poloviny. Jacob prolezl skrz a ocitl se v sekci lodě, ve které od startu nebyl. Matně si pamatoval, že sem nakládali nějaké záhadné bedny s tajným obsahem – stále zde stály a vypadalo to, že jim nouzové přistání ani příliš neublížilo.

Jacoba ale zajímalo něco jiného. V malém skladu na konci oddělení se nalézala bedna, o níž vědělo jen několik členů bývalé posádky. Pomalu ji otevřel a vytáhl pár věcí ven. Pak zvedl plazmovou karabinu, zapřel si ji o rameno a pohledem skrz zaměřovač vyzkoušel, že vojenská zbraň stále funguje. Myslí mu proletěly vzpomínky na válku... jeho služba u elitní rotě mariňáků, kamarádi v jednotce a jejich heslo *Semper Fidelis* – vždy věrní.

Zatřepal hlavou a zahnal vzpomínky. Je to už skoro dvacet let, co po konci války opustil armádu. Schoval masivní zbraň do batohu, sundal z helmy noční vidění a termovizi, k boku si připnul malou pistoli na uspávací šípky a pobral ještě několik drobností včetně sady náradí. Pak vyrazil.

Podle mapy odhadl, že královské město bude ležet něco přes pět set kilometrů od místa, kde havaroval. Během svého putování minul několik mimozemských osad, ale vždy se držel mimo ně. Patnáctý den cesty, odhadem půlden cesty od královského města, mu však už došlo všechno jídlo. Chtěl si před setkáním raději pořádně odpočinout, a tak se rozhodl, že navštíví nejbližší vesnici, na kterou narazí.

Jednu takovou objevil k večeru. Asi hodinu ji pozoroval, než se odvážil ukázat se. Zdálo se, že místní náčelník zrovna řešil nějaký problém s rozdělováním surovin na výrobu jídla.

Potom, co se s nimi Jacob najedl, poznal podle náhrdelníku s tajným heslem v jednom z domorodců člena Bratrstva. Počkal, než odejde stranou, a pak se za ním nenápadně vydal.

Ve chvíli, kdy si před ním Jacob sundal z hlavy kápi, se mimozemšťan zarazil, jako by ho někdo praštil palicí po hlavě. Pak ale jeho pohled sklouzl na náhrdelník Bratrstva, který Jacob dostal od Ady, a došlo mu to: „Ty jsi ten neznámý cizinec, který nám slíbil pomoc, že? Co děláš takhle daleko od hlavního tábora? A mimochodem, já jsem Lakus.“

Jacob mu všechno vysvětlil a také mu řekl, že by se potřeboval nenápadně dostat do královského města, aby si promluvil s králem. To, že jsou to taky pozemšťané jako on, raději nezmiňoval.

Mimozemšťan se zamyslel a pak pravil: „Pracuji se skupinkou řemeslníků, kteří do města dopravují kámen. Využít-

váme k tomu staré podzemní tunely, tudy by ses tam mohl dostat.“

Druhý den ráno už Jacob pomáhal tlačit velký povoz kamení naložený tak, že byl trojnásobně vyšší než on sám. Měl na sobě stále kápi, ale batoh s karabinou a největšími věcmi dal raději Lakusovi do úschovy, nechtěl aby se případně dostaly do rukou královým lidem.

Právě se blížili k vstupu do tunelu, město se tyčilo na ostrohu nad nimi. Jacob si mimo jiné všiml pozemsky vyhlížející antény na největším z domů. Náhle je zastavilo zavolání jednoho z hlídačů u ústí do tunelu. Začal se hádat s předákem skupinky, jestli se takhle velký povoz do tunelu vejde, nebo jestli ho bude nutné složit tady a náklad odnést ručně.

Po proniknutí do města se Jacob oddělil od skupinky mimozemšťanů. Opatrně proklouzl okolo stráží a vysplhal na vyvýšenou věž na okraji hradeb. Zde zalehl a vytáhl z kapsy dalekohled.

Pozorně si prohlédl antény, které už dříve spatřil. Podle toho, kam byly zaměřené, se pravděpodobně používaly jen k místní komunikaci. Jeho pohled upoutala vyčnívající kovová věž za královským palácem, ale ze své současné pozice tam neviděl. Rozhodl se počkat do noci a pak se přes střechy jednotlivých staveb opatrně přesunout blíže paláci.

Čekání na tmu využil k tomu, že si pro každou oblast města našel nejvyšší stavbu, kterou by při nočním přesunu mohl použít jako pozorovatelnu.

Padla noc. Jacob se plížil po střechách jen v černé kombinéze, pomáhaje si nočním viděním. Díky tomu, že si přesně zmapoval nejvyšší budovy ve městě, se dokázal snadno vyhýbat hlídkám. Metr po metru se blížil ke královskému paláci.

Seskočil z poslední střechy, obešel věžičku a naskytl se mu pohled na něco podivného. Samozřejmě tu věc poznával, za svoji kariéru ji viděl mnohokrát na spoustě hvězdných lodí. Nebo alespoň její modernější sourozence, tohle byl vážně starý model, ten už se skoro půlstoletí nepoužíval.

Co ho ale zaskočilo mnohem víc než shledání se starým záchranným raketoplánem Mark II, bylo to, že aktuálně vypadal jako vyvržený vorvaň. Jeho motory to asi odnesly při tvrdém přistání, aspoň podle škod na zádi. Plátování z celého okolí fúzního reaktoru bylo odstraněno a od odhalených součástek vedlo směrem do paláce několik tlustých svazků kabelů.

Další vedly z místa bývalého kokpitu a končily u soustavy antén na střeše vlevo od něj. Působilo to celé, jako kdyby se někdo rozhodl využít z raketoplánu každou použitelnou věc, začal ho představovat na obytný přívěs křížený s továrnou na boty a v půlce navíc ztratil výrobní plány.

Náhle ho vyrušil šoupavý zvuk po jeho pravici. Rychle vyskočil, otočil se a ztuhl s rukou na šipkové pistoli. Z půl metru hleděl do zrcadlového hledí skafandru. Kriticky si uvědomil, že ho ten člověk má špatně nasazený, zámkový helmy nebyly zacvaklé a navíc na sobě neměl rukavice. To mu však nijak nezabránilo v tom praštit Jacoba po hlavě kovovou tyčí.

Probudil se v temné místnosti a příšerně ho bolela hlava. Zahlédl vedle sebe nějakého člověka. Poprvé po pěti letech zase spatřil příslušníka lidské rasy!

„Omlouvám se za tu ránu na hlavě, můj syn je trochu zbrklý,“ začal člověk starým hlasem. „To víte, nespátril nikdy nikoho jiného mimo nás, narodil se pět let po ztroskotání.“

„Jak jste tu dlouho?“ zeptal se Jacob a mnul si bouli na hlavě.

„Naše loď, Hermes, tu ztroskotala před asi 30 pozemskými roky, pokud počítám správně. Já jsem Cedric, nejvyšší přeživší důstojník,“ řekl stařec, „kapitán a většina ostatních důstojníků zemřeli, když naváděli loď někam do nejhlubšího moře. . . selhával nám reaktor a oni nechtěli zamořit místní ekosystém výbuchem.“

Hermes, to mu něco říkalo. Nebyla to ta civilní loď, která se ztratila během války? Původně se myslelo, že byla v nějaké potyčce omylem zničena ale průzkum záznamů všech zúčastněných stran neukázal nic.

„A od té doby tu využíváte domorodce?“ přešel Jacob hned k jádru věci.

„Oni si myslí, že jsme bohové. A já nemám v úmyslu jim to vyracet. Sem tam se sice objeví nějaký pochybovač, ale jak se říká, dostatečně pokročilou technologii nelze odlišit od magie – ty blázni se daj hrozně snadno přesvědčit. A když to nejde. . .“ s těmi slovy si nadhodil v ruce původně Jacobovu šipkovou pistoli.

„Ty jsi tu spadl s tou velkou lodí před pár lety, ne? Pokoušeli jsme se do ní dostat, ale s našimi nástroji ze záchranného člunu jsme se nedokázali proříznout ani přes jednu přepážku. Ty ale určitě máš přístupové kódy, že?“

„Předpokládáte, že vám pomůžu?!?“ zeptal se Jacob.

„Ty se nechceš nechat považovat těmihle tupci za boha?“ podíval se Cedric na Jacobův znechucený výraz. „No dobrá, pár dnů na přemýšlení možná změni tvůj názor.“

S těmito slovy odešel a nechal Jacoba samotného v cele. S vyhlídkou na dlouhý pobyt začal Jacob zkoumat své vězení. Na jedné zdi objevil dlouhý zápis jedné z oblíbených mimozemských her, asi si tu nějaký vězeň taky krátíl dlouhé čekání. Hra se docela podobala pozemským piškvorkám a Jacoba by zajímalo, jak vlastně dopadla.

Po zamotání se v partii piškvorek Jacob ulehl na tvrdou zem – ráno moudřejší večera, pomyslel si. Uprostřed noci ho ale probudil slabý hlas. Chvilí přemýšlel, jestli se mu to nezdálo, ale když Adu zaslechl znova, okamžitě vyskočil. Dívala se na něj skrz malé okénko a podávala mu jeho plný

batoh.

Bez rozmýšlení ho popadl, vyndal z něj plazmovou karabinu, připjal si meč k boku a řekl Adě: „Radši ustup.“ Pozvedl zbraň, zacílil a několika přesnými výstřely zničil mříž. Pak se vzniklým otvorem protáhl k Adě. „Jak. . .“ začal, ale Ada ho umlčela. Ukázala mu rukou a rozeběhla se do temnoty.

Nedostali se ale daleko. Na nádvoří, kus od raketoplánu, je obklíčili strážci s ostrými oštěpy. „Já je nechci zranit, Ado,“ sykl, „není tu nějaká jiná cesta?“

„Máš meč? Vytáhni ho, dělej!“ řekla rychle Ada.

Jacob si spustil karabinu na popruhu dolů a tasil meč. Co se stalo dál, nechápal. Strážní upřeli pohled na blyštivou čepel zdobenou kameny, začali si něco mumlat a ustupovali. Zaslechl něco o proroctví a prorokovi. Co ho ale udivilo víc, bylo to, že jeden z kamenů na meči začal v blízkosti fúzního reaktoru raketoplánu nezvykle pulzovat. Vrhл rychlý pohled do zmeti kabelů a pak mu to došlo.

„Ado, chyť ten meč a drž je od nás dál!“

Ada opatrně uchopila meč, jako by se bála, že se o něj spálí. Jacob začal kuchtat obnažené zařízení, než se mu povedlo uvolnit vlnový rezonátor montovaný na tyto staré reaktory. Okamžitě se spustil nouzový protokol a reaktor se odstavil, palác náhle potemněl.

Ada s Jacobem využili nastalý zmatek a rychle unikli z města. Tam na ně čekalo pár dalších členů Bratrstva s tvory vzdáleně podobnými koňům. Cesta nazpět k Freye jim nezabrala ani tři dny.

Během zastávek vyrazil Jacob z meče, ke zděšení ostatních, několik kamenů a něco s nimi a s ukradeným rezonátorem dělal. Co, to nechtěl říct, ale naléhal, že jako první musí k vraku lodě. Také se cestou věnoval sepisování nějakých věcí do elektronického zápisníku.

Když tam dorazili, vylezl po trupu nahoru až k troskám anténního pole. Vůbec neočekával, že by se na téhle planetě mohlo vyskytovat thallium v krystalické podobě. Pokud tohle vyjde, mohl by přes něj pomocí toho prastarého rezonátoru vyslat krátký subprostorový impuls, který by mohl proniknout vším tím rušením okolo.

Potom, co všechno správně pospojoval, usedl k jednomu z řídicích panelů. Přehrál do paměti lodního počítače připravenou zprávu z elektronického zápisníku. Zhluboka se nadechl a potvrdil příkaz. Lodní počítač ve zlomku sekundy přetížil anténní systém a v efektním záblesku spálil krystal na prach. . .

Pokračování na podzimmím soustředění. . .